

TESTIMONY ID: 1363

AGE: 38

AGE RANGE: 36-40

GENDER: f

MARITAL STATUS: married

REGION: Zaporizhzhia region

OCCUPATION STATUS: Occupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: Yes

EDUCATION: Higher education (Expert, Master)

DATE OF TESTIMONY: 2022-10-29

DATE RANGE: 2022 Fall

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

I am worried about the life of my child, whom we have been waiting for ten years, who is still small, who does not yet have a baby, who does not recognize his father, and when he sees him, he is a little scared. I worry about my husband, who was mobilized for the army, who cannot see how his son grows up and gets upset when the little one doesn't recognize him. We are not young parents; I am perturbed that somewhere I am missing something in the upbringing of the little one, behind these moves and living in the country, where, in fact, you can live in the summer, but not now. I'm worried that I won't go abroad somewhere like all these women who went to save their children's lives, but I understand that I need help, and I can't do it on my own. I am worried that I may not meet my parents, sister and relatives who live in the occupied Crimea. And I also hate these damn racists who make our people suffer, who deprive our people, Ukrainians, of living a full life, enjoying ordinary things...

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 1363

ВІК: 38

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 36-40

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: одружений/а

ОБЛАСТЬ: Запорізька область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ:

Окуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Так

ОСВІТА: вища повна (спеціаліст, магістр)

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-10-29

Проміжок часу: 2022 Осінь

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Я переживаю за життя своєї дитини, яку ми чекали десять років, яка ще маленька, якій ще нема рочки, яка не впізнає свого татка, а коли його бачить, то трохи лякається. Переживаю за свого чоловіка, якого мобілізували до армії, який не бачить. Як зростає його син та засмучується, коли малий його не впізнає. Ми не молоді батьки, я дуже переживаю, що десь щось упускаю у вихованні малого, за цими переїздами та проживанням на дачі, де по суті можна жити у літку, а не зараз. Переживаю, що десь не їду за кордон, як усі ці жінки, які поїхали, щоб зберегти життя своїх дітей, але розумію, що мені потрібна допомога, а сама я не впораюся. Переживаю, що може не зустрінусь зі своїми батьками, сестрою та родичами, які проживають в окупованому Криму. А ще я ненавиджу цих клятих рашистів, які змушують страждати наших людей, які позбавляють наш народ, українців, жити повноцінним життям, радіти звичайним речам...

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.